

*Elizabeth
Michelsonová*

*Neskrotný
dědic*

Elizabeth Michelsová

Neskrotný dědic

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Elizabeth Michels: The Rebel Heir,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Sourcebooks Casablanca,
an imprint of Sourcebooks, Inc., Naperville, Illinois 2016,
preložil Otakar Kořínek.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © Elizabeth Michels 2016
All rights reserved
Translation © Otakar Kořínek 2017
Cover Design © Emil Křížka 2017
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2017

ISBN 978-80-220-2016-9

Webbovi.

Si dokonalý taký, aký si. Lúbim ťa.

1

Berkshire, Anglicko 1817

„Nemohol by si maľovať trochu rýchlejšie, Stapleton?“ spýtal sa Ash, vykláňajúc sa z okienka koča. Ak ten mladík, ktorý sa hrbí vonku s maliarskym štetcom, nepridá, do západu slnka budú obidvaja v reľaziach.

Podľa tieňov, ktoré vrhali stajne na zem za okienkom, usúdil, že sa blíži poludnie. Stapleton zazrel z kozlíka strechu hostinca a ani nie pred dvadsiatimi minútami odbočil kočom z cesty z Bathu. Zaplatili paholkovi za mlčanie a prešmykli sa za hostinec, aby vykonali na koči úpravy.

Prenasledovatelia sa k nim blížili s každou minútou, čo tu stáli, no dôležitejšie ako získať náskok pred nepriateľmi bolo zmeniť totožnosť.

„Pokúsím sa,“ zamrmal Stapleton po chvíli, nezdvihnúc hlavu od práce. Čiapku na krátkych plavých vlasoch mal stiahnutú hlboko do kostnatej tváre, no Ash v jeho hlase začul náznak nervozity. „Nebude ti prekážať, ak levy, čo si chcel, budú vyzeráť ako veľké psy?“

Ash sa oprel o zamatové vankúše, vyložil si nohy v čížmách na protiľahlé sedadlo a prekrižil si členky. Je pravda, že majú trochu naponáhlo, ak uváži, že ich prenasleduje rozhnvaný dav, ale šľachtický erb bude viditeľným symbolom jeho postavenia. „Levy pôsobia dojmom sily,“ dumal nahlas a zahľadel sa na látku lemovanú strapcami na strope. „Lord Crosby by mal byť silný chlapík.“

„Takže teraz si Crosby?“

Ash to meno znova nečujne zopakoval – *lord Crosby*. Pek-

né meno, také meno vzbudzuje úctu. Určite lepšie ako jeho rodné meno Ashley Claughbane. Akékoľvek meno by bolo lepšie. „Pekne to ide do úst, nie?“

„Kým platíš, súhlasím.“

Ash si jeho pichľavú poznámku nevšimal – odkedy pred siedmimi rokmi odišli z domu, strávil so Stapletonom každý deň a vedel svoje. Stapletona nezaujímali peniaze navyše, stačilo mu, že má na živobytie, ale ani si nenechával svoje názory pre seba. Nie, Stapleton sa k nemu pridal, lebo šlo o dobrodružstvo – na rozdiel od Asha. Jeho dôvody boli trocha zložitejšie.

Vrhol pohľad na hostinec, za ktorým stáli. Z otvorených okien zaviala vôňa pečenej klobásky. Keby vedel, ako dlho bude Stapletonovi trvať to mizerné maľovanie, mohol pokojne ísť dnu a najesť sa. Nejedol nič odvčera, aj to si dal len sušienku na popoludňajšom čaji v Bathe, odvtedy sa všetko začalo rúcať...

Nebolo to prvý raz, čo sa musel vzdať svojich plánov, aby si zachránil kožu. Jeho práca si vyžadovala prispôsobivosť. V Bathe sa však správal ľahkomyselne. Uvedomoval si to, konal trúfalo. V poslednom čase ho práca čoraz väčšmi otravovala... akoby ho neuspokojovala. Žeby sa už nudil?

„Do ďalšej dediny,“ zamrmľal, keď siahol do vrečka a vytiahol vizitku, ktorú tam nosil celý minulý rok. Znova si ju prečítal.

Fallon St. James

Spolok náhradných dedičov

Možno nastal čas na zmenu.

Ako štvrtý syn rodiny, ktorá nedávno získala šľachtický titul, nepochybne vyhovuje požiadavkám. Keď sa minulý rok stretol so St. Jamesom, členstvo v uzavretom londýnskom klube ho ani trocha nelákalo, a predsia vizitku nezahodil. V hĺbke duše vedel, že jedného dňa sa touto cestou vydá.

Už nadišiel ten čas?

Pošúchal plastické písmená – slovo *Spolok*. Bol by členom čohosi ako rodina. Predstava, že po takom dlhom čase, keď pracoval sám, sa bude musieť upísať ďalšej rodine, ho vyľakala. Ale ak má jeho londýnsky plán vyjsť – a to musí – nestačí mu iba Stapletonova pomoc. Prižmúril oči, akoby vizitka obsahovala odpovede na jeho otázky.

Ash šiel za svojím cieľom od otcovej smrti pred siedmimi rokmi. Cestoval z dediny do dediny, predával vynálezy a elixíry, zdokonaľoval sa v presviedčaní a celý čas sa pripravoval na túto chvíľu – na chvíľu, keď si vezme späť to, čo patrilo jeho otcovi. Celý minulý rok pripravoval plán, mal však len jedinú možnosť, aby ho uskutočnil a konečne dal do poriadku záležitosti svojej rodiny. Naozaj nadišiel vhodný čas? Robí sa takéto rozhodnutie napochytrá za starým hostincom?

„Kam mám odviezť veľaváženého lorda Crosbyho?“ spýtal sa Stapleton, prerušiac Ashove myšlienky.

Kam teraz? Ash si strčil vizitku do vrečka, vyzrel z okienka. Do Cornwallu ani do Devonu sa už nemôžu vrátiť. O to sa postarajú tí, čo ich sledujú z Bathu.

Keď Ash neodpovedal, Stapleton pokračoval: „Na sever odíť to je Oxford. Na juh sa ide do Hampshiru. V Hampshire bude v tomto ročnom období príjemne. Mohli by sme si prenajať dom a zostať tam celú jar. Pozreli by sme si pamiatky, trochu spomalili...“

Ash sa prekvapene obrátil, no Stapleton upieral zrak na štetec v ruke. Spomalili? Prečo by chcel Stapleton spomaliť? „Vieš, že máme dve zásadné pravidlá, kamarát – nikde sa nezdržiavať a k ničomu sa nepripútať. Tým by sme jedno z nich porušili.“

„Áno, viem.“ Stapleton prerušil prácu a pozrel na Asha. „Ale čo keby sme sa na nejaký čas usadili? To by mohla byť vítaná zmena, nemyslíš?“

„Nechcem ťa sklamať, ale prenasledujú nás rozhnevaní ľudia. Nemôžeme sa nikde usadiť.“

„Prenasledovateľom viem ubziknúť rýchlejšie ako ktokoľvek v tomto fachu,“ uškrnul sa Stapleton.

„A myslíš, že pokojná jar v Hampshire by vyhovovala našim predstavám? Čo by sme tam robili? Ako by sme sa zabavili? Prechádzkami po pláži?“ Pri predstave, že trávia voľné chvíle ako párik matrón, sa rozosmial.

„Nemuselo by to byť také zlé. Možno by nám to pripomenulo domov,“ namietol Stapleton a oprel sa rukou o koč.

„Túžiš po domove?“ Ash sa zaškľabil. „Tam nás nič nečaká. Vari sa po tých rokoch nechceš vrátiť a znova pracovať ako sluha pre môjho brata?“

„Bola tam tá slúžka,“ zamrmľal Stapleton zasnene.

„Existuje veľa slúžok – na vidieku je ich plno – a kvôli nejakej sa nemusíme vracieť na mizerný ostrov Man.“

„Áno, ale táto...“

Ash pokrútil hlavou, čím ukončil Stapletonove sny o povaľovaní sa na pláži. Jeho názor na návrat domov nezmenia nijaké radovánky pri mori. „Hampshire je plný vdov, nepamätáš sa? Sú staré a zatrpknuté, ani trocha zábavné.“

„Zabudol som,“ zasmial sa Stapleton a chvíľkový záchvat nostalgie sa v okamihu rozplynul. „Takže do Oxfordu?“

„Možno konečne nastal čas...“ odvetil Ash, preberajúc možnosti. St. Jamesova vizitka mu ťažila vrecko – a myšlienky – ako kameň.

„Čas,“ zopakoval Stapleton a prekvapene sa naňho zahľadel. „To nemyslíš vážne, Claughbane. Londýn?“

„Chceš sa na jar zabávať. Ja chcem...“ Pri hrmote na dvore pred hostincom sa zarazil. Natrčil krk, aby videl cez úzku medzierku medzi budovami, a zbadal lorda Braxtona. Práve zosadol z koňa a obzeral si hostinec. Muži z Bathu dorazili. To je problém – ak sa niekoho zbavíte na opustenom úseku cesty, nezbavíte sa ho nadtľho.

„Kašli na levy. Zisťujem, že mám celkom rád psy.“ A celkom rád má aj vlastnú hlavu. Muži si ich zatiaľ nevšímali, ale

čoskoro by ich našli. No ak sa im teraz podarí ujsť, mohli by im uniknúť navždy.

Stapleton prikývol a vstal, utierajúc si ruky o nohavice. „Máš šťastie, že viem rovnako šikovne narábať štetcom ako opratami.“

„Určite. Možno by si ich mal rýchlo chytiť, ak máme odtiaľto odísť ako slobodní muži.“

Stapleton zmĺkol, zahľadel sa cez okienko na Asha. „Takže Londýn? Si si istý?“

V priateľových očiach sa odrážala závažnosť rozhodnutia. Obaja vedeli, čo to znamená.

„Londýn.“

Vďaka bohu za štvorylku, pomyslela si Evangeline. Konečne sa nadýchne. Ďalší valčík s tým džentlmenom by asi neprežila.

Nacvičenými pohybmi zakrúžila okolo lorda Winfielda a podala mu ruku, nevšímajúc si jeho prenikavú kolínsku. Pred príchodom na dnešný ples sa v tej prišernej voňavke určite vykúpal. Zľahka sa nadýchla a sústredila sa na tanečné kroky.

Sklon jej zápästia pri tanci presne ladil s maminými pokynmi. Vykročila, odhaliac špičku módnej črievičky, ktorá jej vykukla spod plesových šiat.

Jej mama naplánovala túto sezónu do najmenších podrobností. V tejto chvíli predvádzala Evangeline dokonalú štvorylku, hoci v tesnej blízkosti tanečného partnera takmer nemohla dýchať. Nachýlila hlavu do príjemného uhla a počastovala jeho lordstvo úsmevom. Znova k nemu vykročila, zľahka mu položila ruku na rameno. Ešte dva úsmevy a tanec sa skončí.

Väčšina dám dovolila, aby dĺžku tanca diktovala hudba. Evangeline však pokladala tanec za záležitosť niekoľkých nacvičených krokov, dvoch elegantných puckerlíkov, jedného letmého dotyku na partnerovo rameno a piatich úsmevov.

Ak predvedie každý krok tak, ako si ho nacvičila, uloví žení-

cha, ktorého jej rodina schváli. Na tom, kto to bude, nezáleží – môže to byť hoci aj navoňané lordstvo. Ak mala Evangeline Greenová dajaký talent, spočíval v tom, že sa vedela oblieť v súlade so svojou úlohou a potom ju bezchybne zahrať. Úloha manželky sa nebude líšiť od úloh, aké hrala doteraz – dcéra, sestra, sesternica a priateľka. Bude nosiť správne šaty, pôvabne konverzovať s hosťami a vždy bude mať na tvári prívetivý úsmev pre manžela.

Mohol by nejaký muž chcieť viac? Vlastne mohla by ona chcieť viac?

Minulú sezónu sa nejaký čas nazdávala, že túži po inej ceste, ale mylila sa. Jej mama mala napokon pravdu – Evangeline nie je schopná sama rozhodovať o vlastnej budúcnosti.

„Tú štvorylku si naozaj vychutnávam, lord Winfield.“

„Potešenie je na mojej strane, lady Evangeline. Vaše vystupovanie na plese je naozaj také dokonalé, ako mi tvrdila lady Rightworthová. Dnes večer ste najočarujúcejšou dámou na tanečnom parkete. Hoci priznávam, že ten sklený strop plesovej sály Dillsworthovcov ma trochu znervózňuje.“ Zdvihol hlavu a vrhol pohrďavý pohľad na elegantnú priehľadnú strechu posiatu veselými svetelnými bodkami. „Tie sviece visiace z takého malého priestoru mi pripadajú nebezpečné.“

Evangeline preletel myslou zoznam maminých pravidiel, ako viesť rozhovor. Pravidlo *Nikdy nevyslovuj opačný názor* a *Vždy rešpektuj hostiteľov* bolo v rozpore s jeho poslednou poznámkou. Nadýchla sa, uvažujúc o vhodnej odpovedi. „Niektó by možno povedal, že vďaka tomu je obyčajný tanec vzrušujúcejší. Chvalabohu, prežili sme to.“

„Vzrušenie nie je stav, ktorému pripisujem ktovieakú dôležitosť. Uprednostňujem budúcnosť, ktorá sa dá predvídať,“ vyhlásil, keď ju odvádzal z parketu.

„Aj ja som radšej, keď viem, čo ma čaká.“ V terajšej situácii to bolo pravdivé vyhlásenie. Tešila sa, lebo vedela, že

o chvíľu sa zbaví neznesiteľného zápachu kolínskej lorda Winfielda, no tešila sa aj z toho, že nasledujúce kolo má voľné a bude si môcť pár minút poklebetiť so sesternicami. Dvojčatá sú, pravdaže, nepredvídateľné.

Znova sa sústredila na rozhovor. Už nechýba veľa a ukončí toto stretnutie bez jediného chybného kroku. Ak dokáže jednoducho pokračovať v hre, správne reagovať a dokonale tancovať, o niekoľko mesiacov by mohla byť vydatá. „Čo ak sa človek nemôže spoľahnúť, že leto bude teplé a zima studená? Bolo by dosť ťažké sa s tým vyrovnáť.“

„Zima teplá a leto studené? Aké nevšedné predstavy, mylady.“ Zasmial sa, pokrútil plavou hlavou, na okamih sa na ňu zahľadel.

Evangeline si zachovávala meravý výraz. Bože, nebude mu teraz pripadať príliš rozmarná? Celý čas sa usilovala presvedčiť lorda Winfielda, že by bola preňho vhodnou manželkou, no svojou poznámkou zrejme prekročila hranice. Možno potrebuje viac cviku...

„Ja mám radšej ročné obdobia také, aké sú,“ pokračoval napokon.

„To aj ja, mylord,“ odvetila s úľavou. „Ako ste povedali, musia existovať veci, na ktoré sa človek môže spoľahnúť.“

„Ste veľmi príjemná spoločníčka, mylady. Môžem sa spoľahnúť, že si so mnou na budúcom plese zatancujete?“ Naklonil sa k nej, až ju zaplavila vôňa kolínskej.

Potlačila nutkanie odtiahnuť sa, aby sa nadýchla. Pokladá ju za príjemnú spoločníčku. Všetko je tak, ako má byť. Ešte raz sa usmiala. Potom mu zľahka prešla rukou po ramene, aby na ňu nezabudol, a odtiahla sa. „Dúfam, že na plese, kde nás nebudú ohrozovať padajúce stropy.“

„Lady Evangeline,“ uklonil sa na rozlúčku a odišiel.

Rýchlo sa zhlboka nadýchla, aby sa nerozkašľala, keď sa k nej pridali jej sesternice. Zatiahli ju tesne k stene, kde ich nikto nemohol počuť. Toto bezpečnostné opatrenie začali

dodržiavať po nešťastnej príhode s lady Smeltingsovou na konci minulej sezóny. Lady Smeltingsová začula, ako Victoria kritizuje jej účasť. Dosť nahlas sa vyjadrila, že v novom účese vyzerá ako napajedená včela, ktorá sa chystá uštipnúť. Vyvolalo to veľa úsmevov pri čaji a všetky tri museli sľúbiť, že v budúcnosti sa takých rečí vyvarujú.

Mame zrejme neprekážalo, že sa stiahli do úzadia, bola pohrúžená do rozhovoru s dvoma ďalšími dámami, takže nemala čas zahrnúť Evangelinu výčitkami. To jej však nezabránilo, aby na ňu nevrhla vyčítavý úškrn. Evangeline si nevšímalá mamin zamračený pohľad, ktorý ju páľil na temene, keď opustila prominentné miesto na kraji plesovej sály a vzala si od okoloidúceho lokaja pohár limonády.

Nepochybovala, že v koči cestou domov za svoje správanie draho zaplatí, ale jej dve sesternice jej za vynadanie stoja. Za posledné tri roky, odkedy Victoriin a Isabellin otec nečakane zdedil titul a panstvo, sa so sesternicami veľmi zbližila. Evangeline ľutovala stratené roky, lebo predtým – ona ani jej staršia sestra – nemali dovolené navštevovať obyčajnú šľachtu. Dokonca aj keď boli rodina. Ale aspoň mala svoju sestru Sue... až do minulej sezóny.

Jediná pošta, ktorú dostala v uplynulom roku od sestry, boli malé skice pamiatok, ktoré Sue navštívila počas svadobnej cesty s lordom Steelingsom, aj tých bolo iba zopár. Nijaké odkazy – nič, iba kresby. Evangeline chápala, prečo si sestra zachováva odstup, no aj tak ju pre to bolelo srdce. Utopila smutné myšlienky v hlte limonády. Teraz má sesternice, aj novú priateľku Roselyn, a nebude sa trápiť tým, čo sa udialo minulú sezónu s jej sestrou.

„Kto je ďalší?“ spýtala sa Victoria. Siahla po tanečnom poriadku na Evangelininom zápästí a študovala zapísané mená. Mykla sa. „Do konca večera si budeš musieť strážiť špičky prstov. V tejto skupinke nie je ani jeden dobrý tanečník – alebo zaujímavý spoločník.“

„Victoria,“ precedila Evangeline vyčítavo cez zaťaté zuby a zdvorilo sa usmiala. „Aj tu by nás mohol niekto počuť.“

„Veď im chcem iba pomôcť, ako aj ostatným dámam v sále. Niekto by mal tých pánov upozorniť, že valčík neovládajú a že ich konverzačné schopnosti nie sú o nič lepšie ako tanečné. Nepočula si, ako lord Herring nepretržite mlel čosi o úrode? Takmer som počas krúženia na parkete zaspala.“

„Victoria má pravdu, Evie,“ usúdila Isabelle, prezerajúc si s našpúlenými perami sesternicin tanečný poriadok. „Zrejmeme si si tanečných partnerov vyberala podľa toho, ako rýchlo dokážu dievča uspať.“

Evangeline odtiahla zápästie od zvedavých očí sesterníc. Páni boli vybraní na základe ich spoločenského postavenia, bohatstva a dobrej povesti vo vyšších kruhoch. Jej mama by nezvažovala nijaké iné okolnosti. „Isabelle, dúfala som, že to pochopíš. Výnimky sú nevyhnutné.“ Skryla úškrn za pohárom limonády. „Keď ide o manželstvo, na takých veciach nezáleží.“

„Keď ide o manželstvo, dokonca ani ja neuzavieram stávky,“ pokrútila plavou hlavou Victoria.

Evangeline sa zahľadela na sesternicu. „Očakáva sa od nás, že si aspoň trocha zahráme. Premôž sa, Victoria.“

„Nezaujíma ma, čo sa odo mňa očakáva.“ Victoria mala vždy vo všetkom jasno. Evangeline obdivovala jej silnú vôľu. Samozrejme, ona si také reči nemohla dovoliť, ale sesternicine slová ju vždy pobavili.

„Ja by som najradšej hrala túto hru naveky. Nie je tu dnes nádherná romantická atmosféra? Svetlá sviec, ruže, plesové róby, elegantní džentlmeni...“ Isabelle vzdychla a rozhliadla sa po plesovej sále, akoby sa opájala mimoriadne krásnym západom slnka.

„Tebe by pripadalo romantické, aj keby si predstavovala kravu na miestnych dožinkách. Tento rok určite vyhráš stužku, Isabelle, neboj sa.“

Isabelle sa rozčúlene obrátila sestre chrbtom, pričom sa jej rozhojdali dokonalé plavé kučery.

„Krava na miestnych dožinkách? Teda, Victoria!“ Evangeline pokrútila hlavou. Hoci sa jej sesternice stále hašterili, v skutočnosti jedna druhú zbožňovali. Boli si také blízke, že hlúpe posmešky ich nemohli rozdeliť. Mohli hovoriť, čo chceli, no za posledné tri roky videla, ako sa spoločne smiali aj plakali. Poznala ich skutočnú povahu.

Victoria sa rozosmiala, zanovitá ako vždy, a keď na ňu Isabelle vrhla cez plece vražedný pohľad, situáciu si ešte väčšmi vychutnávala.

Evangeline si všimla džentlmena, s ktorým mala tancovať nasledujúci tanec. Práve šliapol na nohu svojej partnerke, keď sa k nemu priveľmi priblížila. Naklonila sa k Victorii a zašepkala: „Tuším si mala pravdu, pokiaľ ide o môjho nasledujúceho tanečného partnera.“

„Samozrejme, že som mala pravdu. Len šampanské ti pomôže, aby si vydržala do konca večera. Nechápem, prečo piješ tú limonádu.“

„Bola som smädná,“ Evangeline odložila pohár s limonádou na táču okoloidúcemu lokajovi.

Isabelle sa zvrtila, očividne počúvala ich rozhovor, hoci predstierala urazenosť. „Nejdeme po dajaké šampanské? Neďaleko je salónik s občerstvením.“

Evangeline sa rozhládla a práve sa chystala sesternici odpovedať, keď sa skupinka rozostúpila... a stál tam on! Zažmurkala, neverila vlastným očiam.

To nie je pravda! Možno si ho len predstavuje!

Natrčila krk, aby prenikla pohľadom cez zástup hostí k hlavnému vchodu do plesovej sály. Díval sa do sály, preletel pohľadom tanečníkov, potom sa zvrtol a vrátil sa do haly. Je tu.

Pred rokom odišiel s prázdnyimi sľubmi a teraz je tu. Mimo voľne vykročila smerom, kde bol on.

„Ospravedlníte ma? Musím si opraviť niečo na šatách,“ zamrmlala, neodtrhávajúc oči od vchodu.

„Šaty máš v poriadku, Evie. Nerob si starosti. Poďme už konečne po to šampanské, aby si sa posilnila pred ďalším tancom.“

„Naozaj si musím opraviť šaty.“ Kým Victoria stihla odpovedať, Evangeline už prechádzala cez sálu.

Možno ju zrak klamal. Myslela si, že ho už nikdy neuvidí, a predsa ho nikdy neprestala hľadať. Minulý rok sa neraz pristihla, že hľadá v dave jeho tvár. Mama ju obvinila z bláznivého správania, keď minulý mesiac vybehla pri nákupoch z obchodu, aby sledovala nejakého pána po Bond Street. Upadla do trápnych rozpakov, keď sa ukázalo, že to bol lord Wellsly. Evangeline sa pri tej spomienke v duchu zachvela. Tentoraz je to iné. Tentoraz to nie je len ďalší vysoký džentlmen s rovnako štíhlou postavou a uhľovočiernymi vlasmi. Naozaj videla jeho tvár.

Podarilo sa jej vykľnúť z plesovej sály tak, že si to jej rodina nevšimla, čo bol ďalší zázrak. Musí zistiť, ktorým smerom ten mizerný džentlmen odišiel. Obrovský dom Dillsworthovcov, honosné sídlo na predmestí Londýna – dokonalé miesto na takýto významný ples. Dom bol však taký veľký, že v množstve hostí potulujúcich sa po rozľahlých chodbách bolo veľmi ťažké nájsť jednu konkrétnu osobu.

Evangeline zamierila na koniec haly, pátrala v častiach domu, kde bolo menej ľudí. Možno stratila stopu. Kto by sa počas plesu potuloval po tmavých chodbách? Bola však presvedčená, že lord Barnish by to urobil. Minulý rok ho prvý raz stretla na plesu presne v takom zákutí.

Zo štrbiny pod dverami prebleskovalo svetlo. Prižmúrila oči a zdvihla ruku k dverám. Dľaň mala pod priliehavou rukavičkou spotenú. Čo nájde vnútri? Čo ak džentlmen, ktorého videla, nie je lord Barnish? Alebo – ešte horšie – čo ak je? Nadýchla sa, nasadila zvyčajný pokojný výraz a otvorila dvere.

Na druhej strane malej knižnice ho znova uvidela. Stál k nej chrbtom, listoval v papieroch na stole. Miestnosť osvetľovalo niekoľko sviec umiestnených v ozdobných svietnikoch na stenách. Svetlo však stačilo iba na to, aby človek nevrazil do nábytku – určite sa pri ňom nedalo čítať. Na stole však horel lampáš, vrhal blikajúce svetlo na jeho ruky. Zdvihol jeden papier a pri svetle lampáša ho čítal. Sklonil hlavu a zazrela náznak víťazoslávneho úsmevu – rovnakého úsmevu, po akom pátrala od minulej sezóny.

„Mylord... ste to vy,“ zamrmlala rozpačito. Celý čas si nacvičovala, čo mu povie, keď ho znova uvidí, no teraz, v tejto chvíli, jej schádzali na um len neškodné zdvorilostné poznámky. „Nečakala som, že vás tu dnes večer uvidím,“ pokračovala, v duchu prevrátiac oči nad vlastnými slovami.

„Ani ja vás,“ obrátil sa k nej. Sklonil papier, no nepoložil ho na kopy na stole. „Ale potešenie je na mojej strane.“ Bol taký pekný ako vždy. S vrodenuou nenútenosťou sa oprel bokom o stôl. Preletel pohľadom po jej tele, pristavil sa na tvári. Rýchle žmurkanie bolo jediným znakom, že ho prekvapila. Netváril sa ktovieako potešene.

Evangeline rýchlo skontrolovala chodbu za chrbtom a vošla do tichej knižnice. Oblizla si pery, hľadala slová, ktoré mu chcela povedať, aby dostala odpovede, ktoré chcela počuť. Mal by jej to vysvetliť. Nič iné od neho nechce, a potom bez obzretia odíde. Napokon džentlmeni na jej tanečnom poriadku sú najlepšie partie v meste, čo on nie je. „Keď som vás naposledy videla...“

„Zadržalo ma niečo nevyhnutné, mylady.“ Has mal uhladený rovnako ako výzor – hladký ako sklo. A každý v jeho blízkosti by sa presne ako sklo rozpadol na kúsky.

Evangeline sa pri jeho neúčtivých slovách mykla. Správal sa, akoby sa len vyšiel nadýchať čerstvého vzduchu a nevytratil sa na celý rok nielen zo spoločnosti, ale aj z jej života. Pomýlil si ju s inou tanečnou partnerkou z dnešného večera?

Možno, na rozdiel od nej sa na ich spoločne strávené chvíle vôbec nepamätá.

Nemala sem chodiť. Nikdy ho nemala hľadať v preľudnených londýnskych uliciach. A v tú noc ho určite nemala pobozkať – veď ho takmer nepoznala...

„Dovoľte, aby som to odčinil,“ dodal. Myklo mu kútikom úst, náznak skrytého úsmevu.

„Zadržalo vás niečo nevyhnutné,“ zopakovala a zaľala päste. „Na rok.“

„Na rok. To neznie veľmi presvedčivo, však?“ Zatváril sa očarene. „Mylady, povedal vám už niekto, že svetlo sviec sa odráža vo vašich očiach ako hviezdy na oblohe za bezoblačnej noci?“

„Áno. Práve toto ste mi povedali – minulý rok.“

Šklblo mu v sánke. Má to byť jediné priznanie jeho oči-vidne chybného kroku? „Napriek tomu je to stále pravda.“

Zdá sa, že nepatrí k ľuďom, ktorí sa ospravedľujú. A ona naňho celý rok spomínala! Pokrútila hlavou, chvatne uvažovala, čo sa deje. „Lord Barnish, vidím, že som sa vo vás príšerne zmýlila. No aspoň viem, že v styku s uhladenými džentlmenmi sa musím správať opatrnejšie.“

Keď vyslovila jeho meno, odstúpil od stola, v očiach sa mu mihlo čosi podobné strachu. „No, konečne viem, v čom je problém. Ak tomu dobre rozumiem, lord Barnish vás opustil. Musí to byť naozaj nespoľahlivý, hlúpy chlapík. Ale jeho škoda, keď je pochabý.“ Usmial sa spôsobom, ktorý v nej vyvolal spomienky, svetlomodré oči mu veselo zaiskrili. „Ja som lord Crosby.“

Prekvapene zažmurkala. Zašiel tak ďaleko, že si dal nové meno? Nie. Takto sa ich stretnutie nebude vyvíjať.

Vykročila a zahľadela sa do tváre, ktorú by spoznala kdekoľvek. „Takže vy ste Crosby? Čudné, že ste rovnako vysoký a urastený ako Barnish a ste rovnako opálený z dlhého pobytu na čerstvom vzduchu. Dokonca rovnako dvíhate obo-

čie, keď si ma obzeráte, mykáte perami, akoby ste sa v duchu zabávali, máte rovnako nedbalo rozstrapatené uhľovočierne vlasy. Povedzte, vynorili ste sa práve z milenkinej postele alebo si jednoducho vychutnávate pocit, že vyvolávate v slušných dámach predstavy, ktoré..." Evangeline sa zaražila, prineskoro si uvedomila, že zbytočne dlho tára o jeho vzhľade. Líca jej zaliala červen.

„Mylady..."

Zaťala pástu, hoci tie neuvážené, nevhodné slová už nemohla stiahnuť, a prebodla ho pohľadom. „Nepamätáte si moje meno, však?" Ako sa v ňom mohla tak zmýliť! „Celý minulý rok som strávila tým, že som naháňala obláčik dymu, ktorý sa rozplynul."

Vykročil k nej. „Dym z ohňa, ktorý stále blčí, súdiac podľa vášho hnevu."

„Dym zo špinavého ohňa. Kiežby som naň nebola nikdy natrafila!"

„Lady Emily," prehodil s náznakom ospravedlňujúceho úsmevu, očividne ju chcel uchlácholiť. Urobil ďalší krok k nej a mykol sa, keď prižmúrila oči. „Lady Ethel?"

„Dobrý deň, mylord," precedila.

„Vlastne je noc – hoci v tejto chvíli by sme asi nemali chytať jeden druhého za slovo."

Prudko doňho strčila, nahnevalo ju, keď sa ani nepohol, iba sa zahľadel na jej ruky v rukavičkách.

Znova zdvihol hlavu, oči mu zaiskrili. „Dobrý večer by bolo vhodnejšie, hoci... lady Elizabeth...?"

„Mlčte!" Znova ho udrela, vložiac do úderu celú silu, no opäť sa ani nepohol. „Neopovažujte sa oslovovať ma krstným menom! A je úplne jedno, či je to Irene, alebo Penelopa!" Pristihla sa, že jačí. *Dáma nikdy nejáčí*, zavíril jej v mysli mamin hlas.

Potiahla si šaty, skôr aby sa upokojila, než aby si ich napravila, a precedila: „Môžete ma volať dáma, ktorá vás nechala stáť samého v knižnici."

A s posledným gracióznym pohybom – pohybom, ktorý by bol veľmi potešil jej učiteľa tanca – mu vytrhla z rúk papier a vyklzla z dverí. To má za to, že ju tak rozčúlil! Nedovolí, aby pred jej očami okradol lorda Dillswortha. Je lady Evangeline Greenová, dcéra lorda Rightwortha, a toto sa jednoducho v dobrej spoločnosti nerobí.

2

Ashley Claughbane robil v živote už všeličo, ale ešte nikdy neprenasledoval rozhnevanú dámu. Napriek tomu zahrešil a rozbehol sa za ňou.

Vedel, že Londýn bude tvrdým orieškom práve z tohto dôvodu. No dobre, možno nie iba z tohto dôvodu. Ako mohol očakávať takýto vývoj udalostí? Ukazuje sa, že je to naozaj náročná úloha. Aká bola pravdepodobnosť, že tá žabka si ho bude pamätať z minulého roka, nehovoriac, že sa tu dnes večer objaví? No veru. Sto ku jednej? Možno tisíc? Minulý rok sa zdržal v meste iba týždeň. A zrazu sa tu zjaví! A ujde s dokumentom, ktorý potrebuje pre svoj plán.

Vbehol do haly, a kým sa mu stratila z dohľadu, zazrel ešte, ako sa jej mihla sukňa. Došľaka, ako sa to volá? Pamätal si jej poddajné pery, pamätal sa, že tmavé vlasy jej voňali po ružiach a mala oblečené žlté šaty. Meno si však nepamätal. Pokrútil hlavou a zabočil za ňou za roh. Kráčala k preplnenej plesovej sále. Treba ju zastaviť. Mohla by všetko zničiť. Musel by odísť z mesta a viac by sa nemohol vrátiť. „Príliš dlho som čakal, aby som teraz odišiel,“ zavrčal do prázdnej haly.

Vrazil do dverí, ktoré viedli do neosvetlenej chodby pre služobníctvo, a rozbehol sa na druhý koniec. Ak sa mu ju podarí zastaviť, kým dorazí do plesovej sály, všetko bude v poriadku. Len ju musí dobehnúť.

Zbadal dvere na konci chodby a otvoril ich. Viedli rovno do plesovej sály. Zažmurkal do miestnosti osvetlenej sviecami, prispôboval zrak po šere v chodbe pre služobníctvo. Tu je! Upravuje si sukne a vyzerá ako nahnevaná ľadová kráľovná. V ruke stále zviaza dokument, ktorý potrebuje. Rozhliada sa po sále... uvažoval, či ho znova nehladá.

No na úvahy nebol čas. Nemá na výber. Vyklonil sa z dverí, schmatol ju za šaty a potiahol dozadu. Zatackala sa, vydesene sa mykla. Ešte raz ju potiahol za šaty a zavrel dvere na plesovej sále. Ocitli sa takmer v úplnej tme.

Zalapala po dychu. Začne vrieskať? Človek nikdy nevie, či dáma nemá sklony k hystérii, aspoň nie dovtedy, kým ich neprejaví. Toto však nie je najvhodnejšia chvíľa, aby to zisťoval.

„Čo si to dovoľujete?“

Nezdá sa, že by bola hysterička. „Chcem vás zachrániť, aby ste neurobili veľkú chybu,“ odvetil.

„Zachrániť? Nepotrebujem, aby ma niekto zachraňoval! A určite nie vy!“

„No ak sa nemýlim – a ja sa zvyčajne nemýlim –, chystáte sa odovzdať tento dokument nášmu láskavému hostiteľovi.“ Prešiel jej prstom po ramene k ruke v rukavičke, v ktorej držala papier.

Nastalo výrečné ticho.

Vzápätí odtiahla ruku z jeho dosahu. „Mýlite sa. Celá táto situácia je omyl.“

„To je.“ Pri tých slovách stíšil hlas do vyzývavého šepotu, usmial sa.

Rozzúrila sa, no ani sa nepohla, aby sa od neho vzdialila. „Ste bezcharakterný človek.“

„To je pravda.“

„A domnievam sa, že dnes večer nie ste na zozname hostí.“

„Aj to je pravda.“